

HEM ARRIBAT A LES "QUINIENTAS"

En el llenguatge col.loquial català, alguna vegada parlem d'arribar a les "quinientas" —utilitzant un castellanisme— quan arribem tard. En el cas present, però, utilitzo la frase humorísticament, per indicar que hem arribat a les cinc-centes revistes o, dit d'una altra manera al número 500 de Lloret Gaceta.

La història jutjarà la publicació i el temps dirà si era prou reeixida, si els temes i les seccions anaven prou coordinats, si reflectia realment la vida de Lloret, si procurava donar notícia de tots els esdeveniments locals, etc. etc. ...

Tot plegat fa reflexionar, una vegada més, sobre la situació i la validesa del món de la premsa, en general, i aquesta reflexió pot ultrapassar, evidentment, el marc de Lloret Gaceta.

Independèntment de les vicissituds municipals —sobre les que no entro— i de les polèmiques que se'n deriven, que possiblement puguin ésser tema periodístic, és ben cert que bona part de la premsa actual, més que formativa o, almenys, informativa, resulta deformativa, donant sovint relleu a fets que no tenen cap exemplaritat i, en canvi, silenciament obres i realitzacions que tenen una importància per a un col·lectiu o per a un poble. D'això en tenim exemples cada dia i no cal assenyalar ningú en especial. Que a Lloret hi hagi una exposició d'una gran artista, com la M.A. Raventós, i s'hi presenti un extraordinari tapís de cinc metres per dos i mig glossant el tema de la Costa Brava, amb una excel·lent factura i qualitat, això no és notícia. Que a Lloret a la nit li clavin una ganivetada a un senyor en un bar mereix un espai considerable al diari. I no diguem ja si la grua s'emporta un bon dia el cotxe d'un dels capítosts del Consistori: primera plana sencera. Aquest "folklore" sí que val la pena. Amb la qual cosa —m'hauran de perdonar els qui opinin el contrari— dona la sensació que el periodisme, més que un servei d'informació objectiva o un seguit de comentaris d'opinió, és un niu de xafarderia, almenys a primera vista.

Qui en té la culpa? Possiblement nosaltres mateixos la societat de consum.

Ens interessa, sovint, la part morbosa dels assumptes, la més denigrant, la que, més que ensenyar i millorar-nos, ens presenta la cara trista i grotesca de la humanitat. Allò que hauríem de tenir interès en amagar.

Fa anys, vaig fer de corresponsal de dos periòdics barcelonins. Un era "El Noticiero Universal", en el qual vaig col·laborar durant deu anys, i l'altre el "Diario de Barcelona", en el qual vaig escriure-hi durant set, amb el pseudònim de Vallarnau. L'única enganxada que vaig tenir amb un membre de la redacció del "Ciero" fou quan s'ofegà a Lloret l'il·lustre hispanista Américo Castro. —Vosté — em deia el redactor barceloní —havia d'haver corregut a veure el cadàver, explicar com estava, quines eren les reaccions familiars, etc. ...Deixant de banda que, per a estar atent tot el dia a la gent que es podia ofegar a Lloret hauria necessitat tenir un sou del diari que em permetés viure només d'això —i l'activitat dels corresponsals era una feina que féiem de més a més, perquè el que cobràvem tampoc donava per a altra cosa— vull subratllar el que interessava més: la gana que féia el mort i l'actitud de la família, més que la pròpia personalitat de l'historiador americà.

D'acord que era un cadàver singular i que, com deia

el redactor del "Ciero", a costa d'ell el nom de Lloret, on havia mort accidentalment, arribaria a tot el món. Però ja és ben trist que una vila es projecti a l'exterior només per una defunció.

Accepto que els periodistes han de viure i que necessiten allò que és més sorprenent. De tota manera, n'algunes publicacions hem passat de l'existència d'unes seccions sensacionalistes —que es poden llegir amb més gust o menys, segons les aficions— a l'orientació total de la revista o de tot el diari en un mateix sentit. I així es pot parlar més d'unes persones que d'altres, segons les conveniències, i es pot catapultar mediocritats a base de parlar-ne i rebaixar gent vàlida ignorant-la, subratllar fets secundaris i oblidar-se d'airejar les bones, practicar una visió sectària en funció del carnet de qui parla i d'aquell de qui es parla, etc.

No és pas una novetat, aquesta situació. Els historiadors estem acostumats a manejar documentació d'altres èpoques i una de les primeres coses que hem de fer sempre és saber veure la tendència de la publicació, el tarannà, la manera d'expressar-se, per a reduir els comentaris al punt just i prendre'n la mida que cal. Crec, però, que en el futur, aquest esperit analític i crític haurà de ser encara més accentuat si les coses no canvien. Per això segueixo creient, malgrat tot, que el periodisme actual, com tantes coses lligades a la nostra fràgil democràcia, ha de millorar molt i ha de trobar un punt d'equilibri més estable.

Es el mateix que desitjo per a Lloret Gaceta, a partir del número 501. Cal intentar trobar una revista més acurada, que reflecteixi l'ampli ventall de vida lloretenca, que intenti arribar als diversos actes de les entitats locals, que tothom s'hi trobi, que els temes siguin variats i hi hagi una certa coordinació bàsica, que no estigui al servei de cap grup de pressió —econòmic o ideològic—, que tingui una impressió mínimament regular, amb un repàs previ dels textos un cop picats i, sobretot, que tingui una voluntat d'informar objectivament, amb el convenciment que estem deixant en lletra impresa la petita història de la localitat i aquesta mereix un respecte i ha de ser com menys falsejada millor.

Desitjo una revista que potencii les virtuts que ara ja té i anul·li els defectes que li resten. Perquè pertanyi al sector del periodisme digne i formatiu que Lloret necessita.

Que els 500 números propers responguin a aquestes coordenades —almenys a aquestes— i l'èxit somrigui a la nostra publicació.

I vostés que ho vegin. I jo, també.

Joan DOMENECH i MONER

Josep Hereu i Xifra

RENAULT

c/. Joaquim Lluhi i Rissech, 4
Telefon: 36 78 08

LLORET DE MAR